

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 114/08-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika vo veci návrhu JUDr. H. K., B., zastúpenej advokátom JUDr. B. N., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/130/07-K z 31. januára 2008 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/130/07-K z 31. januára 2008 p o t v r d z u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 114/08-09 z 15. apríla 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie návrh JUDr. H. K. (ďalej len „navrhovateľka“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej aj „výbor“) sp. zn. VP/130/07-K z 31. januára 2008 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“) podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) v spojení s § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde.

Z návrhu vyplýva, že navrhovateľke ako členke Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) bolo 20. marca 2008 doručené namietané rozhodnutie výboru, ktorým jej bola uložená v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pokuta zodpovedajúca mesačnému platu verejného funkcionára v sume 18 761 Sk za nesplnenie povinnosti podať výboru oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Podľa navrhovateľky napadnuté rozhodnutie výboru je nepreskúmateľné, „pretože v dôvodoch odôvodnenia sa vôbec nezaoberá mojou námietkou, ktorú som uviedla vo vyjadrení ku konaniu výboru. Namietala som, že mi nemožno uložiť sankciu, pretože ako verejná funkcionárka nepoberám žiaden plat (...)“.

Poukazujem na to, že podľa § 8 ods. 1 zákona číslo 185/2002 Z. z. o Súdnej rade SR funkcia člena Súdnej rady nie je spojená s nárokom na odmenu (...)“.

V závere navrhovateľka navrhla, „aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, číslo rozhodnutia VP/122/07-K zo dňa 17. 1. 2007 (správne má byť VP/130/07-K z 31. januára 2008, pozn.), ktorým mi bola uložená pokuta v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára a to vo výške 18 761 Sk zrušil a konanie zastavil“.

K návrhu navrhovateľky sa vyjadril výbor prostredníctvom svojho predsedu podaním

sp. zn. VP/130/07-K zo 6. mája 2008 doručeným ústavnému súdu 12. mája 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«a) Navrhovateľka sa vo svojom vyjadrení zameriava na údajné pochybenie výboru v konaní s odvolaním sa na príslušné relevantné dokumenty Rady EÚ a judikatúru orgánov EÚ, ale neuvádza, v čom by toto pochybenie malo spočívať. Výbor mal pri svojom konaní k dispozícii nespochybniteľný fakt, že verejná funkcionárka JUDr. H. K. mala podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 do 1. 11. 2007 a podala ho až po začatí konania 28. 12. 2007. Vo svojom vyjadrení z 21. 12. 2007 nepopiera tento fakt a namieta len skutočnosť, že si splnila svoju povinnosť ako sudca a že má za to, že jej majetkové priznanie, ktoré je zverejnené na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky dostatočne preukazuje jej majetkové pomery. Inak ďalšie skutočnosti nenamietala.

Výbor Národnej rady Slovenskej republiky sa so všetkými týmito skutočnosťami v napadnutom rozhodnutí vysporiadal, čo je zrejmé i v odôvodnení rozhodnutia (strana 2) a nie je dôvod posudzovať postup výboru za formálny a bez náležitého zisteného skutkového stavu a v dôsledku toho by mal byť podľa navrhovateľky nepreskúmateľný.

b) Pokiaľ sa týka námietok k určení výšky sankcie, táto bola stanovená plne v intenciách čl. 9 ods. 16 ústavného zákona. Ako vyplýva z dôvodovej správy k predmetnému ústavnému zákonu (...), predmetné ustanovenie čl. I, bod 14, čl. 9 ods. 16) je odôvodnený nasledovne:

...Za niektoré funkcie nepoberajú verejní funkcionári ani plat ani odmenu. Preto sankcia vo výške násobku nuly sa míňa účinkom. V takomto prípade, ak mesačný plat verejného funkcionára voči ktorému sa vedie konanie je nižší ako priemerná mesačná nominálna mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, sa pri výpočte výšky pokuty za mesačný plat považuje priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý kalendárny rok. Toto ustanovenie by sa vzťahovalo iba na funkcionárov riešených výborom NR SR.

Väčšina verejných funkcionárov poberá za výkon svojej činnosti odmenu. Nie sú s inštitúciou, ktorú zastupujú v štandardnom pracovno-právnom vzťahu, kedy by sme mohli použiť termín „plat“." (text dôvodovej správy v prílohe 1).

Vzhľadom na vyššie uvedené máme za to, že konajúci výbor rozhodol o výške sankcie plne v intenciách ustanovenia čl. 9 ods. 16 a bolo by naopak v rozpore so zásadou

rovnosti, ak by výbor nemohol za hrubé porušenie ústavného zákona uložiť verejnému funkcionárovi sankciu, pretože nepoberanie odmeny za jej výkon nie je liberačným dôvodom na neuloženie sankcie.

c) Rovnako ani neobstojí tvrdenie, že verejná funkcionárka nebola povinná splniť si povinnosti podľa tohto ústavného zákona, ak si už podobnú povinnosť splnila podľa iného právneho predpisu a to i s ohľadom na právnické vzdelanie verejného funkcionára, ako i funkciu, ktorú zastáva (členka súdnej rady). V tejto súvislosti je úplne irelevantný právny názor verejnej funkcionárky, že predmetné ustanovenie ústavného zákona by malo byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

d) K výhrade verejnej funkcionárky, že rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií bolo vyhotovené pred jeho vydaním nemá svoje opodstatnenie. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s uznesením výboru č. 538 z 31. januára 2008 dňa 31. januára 2008 a bolo vyhotovené dňa 17. marca 2008. Pokiaľ navrhovateľka uvádza vo svojom návrhu inú skutočnosť (vyhotovenie 17. 1. 2007), stalo sa to v dôsledku toho, že použila text podania v konaní č. Rvp 1613/08-7, ktorá sa v podobnej veci týka verejného funkcionára JUDr. R. M. bez toho, že by skontrolovala použitý text, ktorý v jej prípade nebol aktuálny. (...)

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky predmetné napadnuté rozhodnutie výboru Národnej rady Slovenskej republiky potvrdil podľa § 73a zákona č. 38/1993 Zb. v znení neskorších predpisov a nepriznal navrhovateľke náhradu trov konania.»

Výbor súčasne s podaním zo 6. mája 2008 predložil ústavnému súdu aj originál príslušného na vec sa vzťahujúceho spisu.

K stanovisku výboru sa vyjadrila navrhovateľka podaním zo 16. mája 2008 prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu, v ktorom okrem iného uviedla:

„V plnom rozsahu zotrvávam na obsahu podaného návrhu. Vyjadrenie výboru je len účelovým tvrdením, bez akejkoľvek opory v zákone, pretože text zákona a to čl. 9 ods. 16 určuje hmotnoprávnou podmienku pre uloženie sankcie skutočnosť, že funkcionár prijíma

akýkoľvek funkčný plat a druhou hmotnoprávnou podmienkou je, že tento plat musí byť nižší, ako priemerná mesačná nominálna mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok. Obidve tieto podmienky musia byť splnené súčasne. V mojom prípade, však tieto podmienky splnené nie sú.

*Súčasne poukazujem na skutočnosť, že výbor pri ukladaní sankcie nepostupoval ani podľa základných zásad pre uloženie administratívnej sankcie. I keď v slovenskom právnom systéme nie je právny predpis upravujúci zásady trestného správneho práva, je nutné vychádzať v postupe administratívnych orgánov, za ktorý možno považovať i výbor NR SR zo zásad administratívneho trestania podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. v mnou uvádzanom spore *Janošević c/a Švédsko* č. 34619/97 zo dňa 23. 7. 2002, podľa ktorej má administratívne trestanie trestno-právny charakter a treba vychádzať z Ústavy podľa článku 50 Ústavy SR s použitím článku 152 ods. 4 Ústavy SR. Podobne v administratívno-trestných sankciách treba rešpektovať i doporučené Rady Európy č. 91 z 13. 2. 1991, podľa ktorého pre ukládanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukládania sankcií trestných. Záväznosť pre všetky zmluvné štáty EÚ vyplýva z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to článku 1 a 52, podľa ktorých zmluvné štáty majú všeobecnú povinnosť rešpektovať aplikovať Dohovor v súlade s vyvíjajúcou sa judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Nerešpektovanie týchto zásad výborom NR SR viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu pri posudzovaní tohto prípadu.*

Z uvedeného je zrejmé, že výbor vôbec nezohľadňoval následky, ktoré vznikli prípadným porušením právnej povinnosti, vôbec sa nezaoberal poľahčujúcimi okolnosťami a nemôže byť striktné stanovené, že za každých okolností musí uložiť pokutu, ale podľa uvedených zásad Európskej únie, musí byť daná možnosť znížiť, prípadne neuložiť sankciu. Výbor tieto základné zásady vôbec nerešpektoval a ani sa s nimi nezaoberal.

Súčasne Vám oznamujem, že v konaní o návrhu na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/130/07-K zo dňa 31. 1. 2008 netrvám na ústnom prerokovaní veci, súhlasím s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania a žiadam, aby napadnuté rozhodnutie bolo zrušené a konanie zastavené.“

II.

Z obsahu návrhu a spisovej dokumentácie sp. zn. VP/130/07-K ústavný súd zistil tento stav konania:

Výbor uznesením č. 511 z 5. decembra 2007 začal konanie proti navrhovateľke vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (funkcie členky súdnej rady sa ujala 2. októbra 2007), pretože nepodala písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov v zákonnej lehote 30 dní od tohto dňa, ale až 28. decembra 2007.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení z 21. decembra 2007 adresovanom výboru okrem iného uviedla: *„mala som zato, že moje majetkové priznanie, ktoré je zverejnené na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky dostatočne preukazuje moje majetkové pomery. Nemala som v úmysle nič zatajiť, nevedela som však, že musím podať ďalšie majetkové priznanie. Stalo sa tak aj z dôvodu, že funkcie som sa ujímala v čase, keď už väčšina členov Súdnej rady funkciu vykonávala, keďže boli zvolení resp. menovaní skôr ako ja a mali zrejme otázku majetkového priznania vyriešenú.*

Svoju zákonnú povinnosť podávať majetkové priznanie si ako sudkyňa z povolania riadne plním ku dňu 31. 3. každého roka, prijmite preto moje ospravedlnenie s tým, že budúci rok sa to už určite nezopakuje...“

Následne výbor rozhodnutím sp. zn. VP/130/07-K z 31. januára 2008 konštatoval, že tým, že mu navrhovateľka v stanovenej lehote nepodala oznámenie, porušila povinnosť uloženú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, za čo jej v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) citovaného ústavného zákona uložil pokutu v sume 18 761 Sk zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára vypočítanej na základe usmernenia ministerky práce, sociálnych vecí a rodiny. Výbor navrhovateľku poučil aj o jej práve podať návrh na preskúmanie tohto rozhodnutia ústavnému súdu. Rozhodnutie výboru jej bolo doručené 20. marca 2008.

Z podaného návrhu a pripojených listinných dôkazov je zrejmé, že navrhovateľka nespochybňuje porušenie povinnosti vyplývajúcej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a nepopiera, že písomné oznámenie nepodala v stanovenej lehote, t. j. do 30 dní odo dňa, kedy sa ujala funkcie, aj keď sa domnieva, že oznámenie nemusela podávať, pretože svoje majetkové priznanie podala aj ako sudkyňa všeobecného súdu.

III.

Podľa relevantnej časti čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je verejný funkcionár povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. g) v spojení s čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je verejným funkcionárom aj ten, kto je členom Súdnej rady Slovenskej republiky. Tento verejný funkcionár podáva písomné oznámenie určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky [čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu].

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu začne výbor konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „konanie“) z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom

alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“).

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu

pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojim uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z ustanovenia § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení so štvrtou vetou čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že predmetom konania o preskúmaní rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého plní ústavný súd funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je výlučne posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní - zrušením napádaného rozhodnutia výboru (ak senát ústavného súdu po jeho preskúmaní zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu) alebo potvrdením rozhodnutia výboru (ak po jeho preskúmaní dospeje senát ústavného súdu k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu).

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. g) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu tento ústavný zákon sa vzťahuje na funkcie členov Súdnej rady Slovenskej republiky.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie,

a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2,

b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára,

c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky,

d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára,

e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

Podľa čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu oznámenie podľa odseku 1 podáva iný verejný funkcionár určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky.

Navrhovateľka v návrhu namieta, že výbor sa nevysporiadal dostatočným spôsobom s jej námietkami, čo je v rozpore s obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho postup je v rozpore so zásadami administratívneho trestania podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a odporúčaním Rady Európy č. 91 z 13. februára 1991. Ďalšia námietka sa týka toho, že ako sudkyňa podáva každoročne písomné vyhlásenie a majetkové priznanie podľa ustanovení § 31 a § 32 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediaciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), preto sa domnieva, že nebola povinná toto oznámenie už podávať.

Sumarizujúc uvedené skutkové zistenia ústavný súd konštatoval, že z nich nespochybniteľne vyplýva, že navrhovateľka si nesplnila povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona podať písomné oznámenie do 30 dní od ujatia sa funkcie členky súdnej rady. Postup výboru smerujúci k vydaniu napadnutého rozhodnutia bol v súlade s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona, keďže vyzval navrhovateľku, aby sa

vyjadrila k začatiu konania (čl. 9 ods. 4), pričom na všetky námietky navrhovateľky (aj keď stručne) v odôvodnení napadnutého uznesenia reagoval. Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľky, podľa ktorého v prípadoch, ak verejný funkcionár nepoberá za výkon verejnej funkcie žiadnu finančnú odmenu, tak mu nemôže byť ani uložená pokuta podľa príslušných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Podľa názoru ústavného súdu je čl. 9 ods. 16 ústavného zákona ustanovujúci mechanizmus určenia výšky pokuty u verejných funkcionárov, ktorých mesačný plat je nižší ako priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky, aplikovateľný aj na prípad navrhovateľky, t. j. aj na členov súdnej rady. Ústavný súd pripúšťa, že v danom prípade ide o extenzívny výklad uvedeného ustanovenia ústavného zákona, ale zároveň podotýka, že ak by porušovanie povinností a obmedzení ustanovených verejným funkcionárom, ktorí podliehajú pod osobnú pôsobnosť tohto ústavného zákona (čl. 2 ods. 1), nebolo možné vo vzťahu k niektorým z týchto verejných funkcionárov sankcionovať uložením pokuty, tak by nebolo možné naplniť ani jeho účel. Vo vzťahu k členom súdnej rady by ústavný zákon o ochrane verejného záujmu mal charakter imperfektného právneho predpisu deklaratórnej povahy. Za daných okolností uvedenú námietku navrhovateľky týkajúcu sa nesplnenia hmotnoprávných podmienok na uloženie sankcie ústavný súd posúdil len ako výhradu týkajúcu sa legislatívnej kvality ústavného zákona a konštatoval, že výbor pri určení výšky pokuty postupoval správne a interpretoval dotknuté ustanovenia ústavného zákona ústavne konformným spôsobom (čl. 142 ods. 4 ústavy).

Na výhradu navrhovateľky súvisiacu so skutočnosťou, že za členstvo v súdnej rade nepoberá žiadnu finančnú odmenu, výbor v odôvodnení napadnutého rozhodnutia reagoval minimálne nepriamo, keď v súvislosti s odôvodňovaním výšky uloženej pokuty poukázal na to, že bola *„ustálená i v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní č. IV. ÚS 125/07-31 zo dňa 4. októbra 2007, podľa ktorého ak nemal verejný funkcionár v predchádzajúcom roku (žiadny) príjem z výkonu verejnej funkcie, nie je možné aplikovať ustanovenie čl. 9 ods. 15 ústavného zákona, ale len ustanovenie čl. 9 ods. 16 ústavného zákona (...)“*.

Ústavný súd preto konštatoval, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia výbor aj keď stručne, ale ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom, reagoval na všetky námietky navrhovateľky, ktoré boli tiež stručné a neopodstatnené.

Zároveň ústavný súd zastáva názor, že ústavný zákon o ochrane verejného záujmu zakladá osobitný druh verejnoprávnej zodpovednosti verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 tohto ústavného zákona, na ktorej uplatňovanie nemožno mechanicky vzťahovať judikatúru ESĽP týkajúcu sa zásad „administratívneho trestania“ ani navrhovateľkou označené odporúčanie Rady Európy. Podľa názoru ústavného súdu je mechanizmus uplatňovania uvedeného druhu verejnoprávnej zodpovednosti ustanovený v právnom predpise najvyššej právnej sily (ústavný zákon) z tohto hľadiska nespochybniteľný a vzhľadom na verejný záujem sledovaný ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu aj dostatočne legitímny a kompatibilný s ústavou (obdobne IV. ÚS 115/08).

Za neopodstatnenú považoval ústavný súd aj námietku navrhovateľky poukazujúcu na skutočnosť, že každoročne podáva písomné vyhlásenie a majetkové priznanie podľa zákona o sudcoch. Aj keď účel podávania písomného vyhlásenia a majetkového priznania podľa zákona o sudcoch je minimálne porovnateľný, ak nie identický s podávaním písomných oznámení podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, nemožno na základe toho uzavrieť, že ich podaním si navrhovateľka splnila aj povinnosť podľa označeného ustanovenia ústavného zákona. Pochybenia, ktoré navrhovateľka vytýkala rozhodnutiu výboru a ktoré možno považovať za ospravedlnenie vlastného konania (podanie majetkového priznania ako sudkyne), v danom prípade neobstoja, a to aj s prihliadnutím na špecifické povinnosti ustanovené v citovanom ústavnom zákone a jednu zo základných zásad práva „ignorantia legis non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje), teda navrhovateľka ako verejný činiteľ mala poznať obsah ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a postupovať podľa neho (m. m. IV. ÚS 3/07, II. ÚS 101/07).

Ústavný súd po preskúmaní návrhu navrhovateľky a jeho príloh (namietaného rozhodnutia sp. zn. VP/130/07-K z 31. januára 2008) konštatuje, že navrhovateľka ako

verejná funkcionárka (členka súdnej rady) bola v zmysle už citovaných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu povinná predložiť výboru oznámenie do 30 dní odo dňa ujatia sa funkcie. Navrhovateľka sa ujala funkcie 2. októbra 2007. Požadované oznámenie však výboru podala až 28. decembra 2007, z čoho je zrejmé, že ho podala po zákonom stanovenej 30-dňovej lehote, čím porušila čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Opierajúc sa o uvedené skutočnosti ústavný súd sumarizujúc svoje závery konštatoval, že pri preskúmaní rozhodnutia výboru sp. zn. VP/130/07-K z 31. januára 2008 (vypracovaného 17. marca 2008) nezistil žiadne dôvody na jeho zrušenie, a preto ho podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2008